

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΧΑΝΙ

Α'.
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Σπυρίδης βλέποντας το μαχαίριο του σιναδέλφου μας, τον λυπήθηκε και πόνησε το αντίχειρά του για να τύχαιη, μα τα ακαλλασμένα χέρια του δεν μπορούσαν να το κρατήσουν και το άπιστρον έπεσε στις λάσπες. «Αλλά κι' ο Σπυρίδης εδάδιζε σχεδόν έπτόλιμος. Κάτι ιδιαιτερά πατούσια του είχε σκορπιστήσει στα βουνά της Μακεδονίας κι' όλα το πέλμα των ποδιών του πατούσε

Αναρωμα ένα στίχο να τον δοθίμ.

α φτασαμε στη Βέρροια, μα νοσοκόμο του Αιγυπτιακού Ένοπλου Στρατού, τον είδε έτσι, τον λυπήθηκε και του έδωσε ένα ξεγυμνισμένο μεταχειρισμένο κάπιον στρατιωτικόν περσικόν. Και ποτέ ο Σπυρίδης δεν χάρισε τόσο γιατί απόχτησε πατούσια.

— Και γυμνός; του είπαμε.
Και μιά απάντησε μ' ένα «εργαριστό» που βγήκε μέσα απ' τη καρδιά του.

Ο λόγιος ο Φλέξης έντομηταξή φώναζε να προχωρήσουμε. Ο καρποσέλης προχωρούσε, χωρίς να φροντίζει για κανένα. Μόνον έπειδή ήτανε κρύο φοβόρ κι' ελάτρευε πάνω στο κάρρο, κατέβηκε κι' εδάδιζε πέδες, σταβοκοπόντας και βοζώντας, σάν κανένα δούλο του, το δυστυχημένο όλογο.

— Ντέεεε! Κακογονιάς ήμεις, κακός γκρεμός να σέ δεχτή!... Το καίμεινο το φοτάλογο, με σκάνειν το κεφάλι, ρουθονίζοντας βαθεία, τεντώνοντα για να σήνη το κάρρο το βαρύ, τούτζε γίνε απ' τη βροχή βαρύτερο ακόμα, τόσο, που έτριζαν τα κοκκαλά του, κι' η κλειδώσις του. Κι' ο καρποσέλης οδύραζε πάντα:

«Έγωνα που άσταύρωτο και θα σου το βγάλω το λαγύνη. Αν δεν σου δώσω μαχαίρια μέσ' στα νεφρά, να μη με λένε Μίζο!... Χά! Πού θα μου πάς!...»

Οι καθιστημένοι σιναδέλφοι δεν φαινόνοιταν ακόμα. Τι θα γάναις; Θα τους άρνήσασε μέσα στην έρημιά, στο μαχαίρι του Τουρκού;... Είπα στο λογιά να τους περιμεινίμεις μα αυτός ήτανε άνένδοτος.

— Όποιος καλάβωσε, να μείνη! μου απάντησε. Έγώ θα τραβήξω.

— Και τί θα γίνοντε αυτοί, που μείνανε πίσω;

— Να πεθάνουν!

— Να πεθάνουν, είτες;

— Και δεν πεθαίνον; Τι με μέλει!... Μήπως θα κλάψη ή μητέρα μου, ή τα παιδιά μου!... Κι' αν ή διλοχία έμπερος με περιμεινίμεις για φρονιά; Να τους άρνήσω νηστικώς έκεινοντες; Τι λόγιο θα δώσω έγώ στο λογαγιά; Σεις είστε άνεξάρτητοι και δεν έχετε ανάγκη.

«Αλλά έγώ; Τι να τους κάνω;»

«Αν τους ληστεύουνε οι Τουρκού για να ξεγυμνάσινε κι' από τα βάστανα!...»

Κι' ετραβήξε μαζί με τους στρατιώτες του, μέσα στο σκοτάδι. Έμεινανε έγώ, ο Πλαστήρας κι' ο Μέγγλης να τους περιμεινίμεις, καθισμένοι πάνω σ' ένα σπορό από λάβρια. Ο Μέγγλης μής έλεγε ότι ο λογιάς ήταν άνθρωπος καλός, αλλά τον είχε άγριψει το καθήκον.

— Σέρετε, συνεχσε, έδω στον πόλεμο, φαίνεται άγιος, σκληρός και άμωσ κανείς, χωρίς να το θέλη. Έτσι την έπαθα και έγω με το παιδί του Βενζέλου.

— Πώς;

— Ήταν καλομαθημένο το παι-

δι, κατάλαβε, κι' υπόφερε φοβερά από τις κακοχίες του πολέμου. Είχαν σκεφθεί ή τούτζε τον κι' έκοιτσε σάν γατάκι αναμαλάσμενο. Λοιπόν, όταν κινούσανε από την Κοζάνη, ήρθε κάποιος και μούδωσε ένα υλιό, για να τον βάλλω στο κάρρο. — «Έχω άσπρη διαταγή, απάντησε, να μην παίρνω γυμνούς. — «Μα είναι το παιδί του Βενζέλου, μου είπανε έκεινοι. — «Ας είναι και του Πάτα, τους άποκοίθηρα έγώ, δεν μπορώ να τον πάρω. Τόν έβλεπα και τον ίδιο που υπόφερε άρετά, μα τί μπορούσα να του κάνω!... Στο τέλος μου φέρανε μια διαταγή από τον Φουόρογο κι' έτσι τον έθηρα!

— Βλέπετε λοιπόν ότι κατά βάθος είσαι ένας άνθρωπος κακός και άδίκος; του είπα.

— Είμια ένας άνθρωπος πεθασμένος, μου άποκοίθησε.

— Ναι, θα έπρεπε να σιλομαστίζεσ τός το παιδί αυτό, γινός του Προδοτηογού, μπορούσε να μείνη, όπως και τόσοι άλλοι, στην Άθρη, και ό μιος προτίμησε να συμμεριστή μαζί σου τις κακοχίες και τους κινδύνους του πολέμου. Έπρεπε λοιπόν να...

Δεν πρόφτασα να τελειώσω.

Αυτή τη στιγμή έφτασαν οι βραδικορησαντες σιναδέλφοί μας, μα κι' εκείνοι πούτζαν τραβήξει μπροστά στήθιζαν. Ένας μάρκος έαλλε έρχότανε από την Άλλη μεριά του δρόμου.

— Άλ! τους φώναζαμ. Ποιοί είστε;

— Χριστιανό! μής απάντησαν. Κι' έσις;

— Έλληνες στρατιώτες. Κιτάξαμ καλύτερα.

Επαρθε-επαρθε τριγυμένος σ' έναν μονταλι, ψητός και ξερός, σάν άδν-Κιζόντης. Έρχονταν καθάλα ένας αξιωματικός-σάν άξιωματικός φαινότανε. — Δεν κινιτάχτηκε ούτε να μής ανταποδώση τη καλή-σέρεση που του είπαμε. Προχώρησε λίγα βήματα, πού μωρνα μου και σάβησε.

Πιό πίσω έρχονταν κάμποσο χωριάτες με ζωα φορτωμένα. Ο Πατριός καρποσέλης έπρεξε ήμέσος κι' άρχισε να τους φράζει.

— Τι έλατε εδώ;

— Άλάτι.

— Έδώ;

— Λέγονε κακώ. Αν θέλεις να σου δώσωμ.

Α ή γ ο ς, τί να μου κινή!...

— Αν θέλεις πάστον όλο.

— Φέρον.

Συγχρόνως γύρισε σ' έναν στρατιώτη και τούτζε:

— Τώρα σιγά-σιγά θα φτάσινε και στο κειμήλι.

Βγήκε τη στιγμή κατ'άλληλη να τον έδικαιθώ. Τόν έπαιρωσα άπ'όπου στις πέτες και τον φώναξα:

— Άρρησε τον κόμμα, λοιπόδότη, ήναχο!...

Δεν μίλησε διόλου.

Έντομηταξή ο λογιάς μιλώσε με τός χωριώζος.

— Πούθε έρχεσθε, μου ό παιδιά;

— Από τη Βέρροια.

— Είνε κανένα χάνι έδώ κοντά;

— Να έδώ εραοισ (άπέναντι) είναι ένα. Είναι κι' ένα άλλο δυό όρες μακριά, αλλά εκείνο έχει όνομα κακό. Είδαμ σάν περνούσαμε φωτιά μέσα, αλλά δεν πλησιάσαμε διόλου. Μήν μείντε εκεί, για να μη σάς βοη κανένανε κακό. Άλλά ούτε κι' έδω να μείντε. Δεν έξερετε τί σάς συμβαίνει!... Τι τα θές, τί τα χαλένεις!... Κάθε κοτσών και παληότουρκος! Καίλασμε εμπέ υπαιτισπιά πάρα πολλούς δικούς μας!...

— Άλλά τότε τί να γάνοιμ;

— Να τραβήσετε ως πού να φτάσετε στη Βέρροια.

— Είνε μακριά!;

— «Έχω άσπρη διαταγή, απάντησε, να μην παίρνω γυμνούς. — «Μα είναι το παιδί του Βενζέλου, μου είπανε έκεινοι. — «Ας είναι και του Πάτα, τους άποκοίθηρα έγώ, δεν μπορώ να τον πάρω. Τόν έβλεπα και τον ίδιο που υπόφερε άρετά, μα τί μπορούσα να του κάνω!... Στο τέλος μου φέρανε μια διαταγή από τον Φουόρογο κι' έτσι τον έθηρα!

— Βλέπετε λοιπόν ότι κατά βάθος είσαι ένας άνθρωπος κακός και άδίκος; του είπα.

— Είμια ένας άνθρωπος πεθασμένος, μου άποκοίθησε.

— Ναι, θα έπρεπε να σιλομαστίζεσ τός το παιδί αυτό, γινός του Προδοτηογού, μπορούσε να μείνη, όπως και τόσοι άλλοι, στην Άθρη, και ό μιος προτίμησε να συμμεριστή μαζί σου τις κακοχίες και τους κινδύνους του πολέμου. Έπρεπε λοιπόν να...

Δεν πρόφτασα να τελειώσω.

Αυτή τη στιγμή έφτασαν οι βραδικορησαντες σιναδέλφοί μας, μα κι' εκείνοι πούτζαν τραβήξει μπροστά στήθιζαν. Ένας μάρκος έαλλε έρχότανε από την Άλλη μεριά του δρόμου.

— Άλ! τους φώναζαμ. Ποιοί είστε;

— Χριστιανό! μής απάντησαν. Κι' έσις;

— Έλληνες στρατιώτες. Κιτάξαμ καλύτερα.

Επαρθε-επαρθε τριγυμένος σ' έναν μονταλι, ψητός και ξερός, σάν άδν-Κιζόντης. Έρχονταν καθάλα ένας αξιωματικός-σάν άξιωματικός φαινότανε. — Δεν κινιτάχτηκε ούτε να μής ανταποδώση τη καλή-σέρεση που του είπαμε. Προχώρησε λίγα βήματα, πού μωρνα μου και σάβησε.

Πιό πίσω έρχονταν κάμποσο χωριάτες με ζωα φορτωμένα. Ο Πατριός καρποσέλης έπρεξε ήμέσος κι' άρχισε να τους φράζει.

— Τι έλατε εδώ;

— Άλάτι.

— Έδώ;

— Λέγονε κακώ. Αν θέλεις να σου δώσωμ.

Α ή γ ο ς, τί να μου κινή!...

— Αν θέλεις πάστον όλο.

— Φέρον.

Συγχρόνως γύρισε σ' έναν στρατιώτη και τούτζε:

— Τώρα σιγά-σιγά θα φτάσινε και στο κειμήλι.

Βγήκε τη στιγμή κατ'άλληλη να τον έδικαιθώ. Τόν έπαιρωσα άπ'όπου στις πέτες και τον φώναξα:

— Άρρησε τον κόμμα, λοιπόδότη, ήναχο!...

Δεν μίλησε διόλου.

Έντομηταξή ο λογιάς μιλώσε με τός χωριώζος.

— Πούθε έρχεσθε, μου ό παιδιά;

— Από τη Βέρροια.

— Είνε κανένα χάνι έδώ κοντά;

— Να έδώ εραοισ (άπέναντι) είναι ένα. Είναι κι' ένα άλλο δυό όρες μακριά, αλλά εκείνο έχει όνομα κακό. Είδαμ σάν περνούσαμε φωτιά μέσα, αλλά δεν πλησιάσαμε διόλου. Μήν μείντε εκεί, για να μη σάς βοη κανένανε κακό. Άλλά ούτε κι' έδω να μείντε. Δεν έξερετε τί σάς συμβαίνει!... Τι τα θές, τί τα χαλένεις!... Κάθε κοτσών και παληότουρκος! Καίλασμε εμπέ υπαιτισπιά πάρα πολλούς δικούς μας!...

— Άλλά τότε τί να γάνοιμ;

— Να τραβήσετε ως πού να φτάσετε στη Βέρροια.

— Είνε μακριά!;

Τόν είδαν οι Τουρκού

Θά σάς πετσόκοψουν οι παληότουρκοι!

Λάμψε καθάλλικευμένες σε άναμψε να κούτσουρα.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΙΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ

Ἡ πίστις τῆς κ. Ἐλενας Βενιζέλου. Τὸ ἄστρον τοῦ κ. Πρωῦ πουργοῦ. Τὶ ἀπαντᾷ ἡ κ. Δάφνη. Διαρκὴς ἀνανεώσεις. Ἡ ἀπαντήσις τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμά. Τὶ λέγει ὁ κ. Περιώτης. Ὁ κ. Σίμος Μενάρδος καὶ ὁ κ. Κωνσ. Θεοδωροπούλου. Ἡ ἀπάντησις τοῦ καθηγητοῦ κ. Χατζηδάκι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὴν ἐφευρά μας τὴ σχετικῶς μετὰ τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῶν ἐξεχόντων καὶ διανοουμένων Ἑλλήνων.

Πρῶτη εἶχε τὴν καλωσύνην ἢ ἀπάντησιν στὸ ἐρωτήμα μας, ἡ σύζυγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Βενιζέλου, κ. ΕΛΕΝΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ.

Μὲ τὴν κ. Βενιζέλου εἶχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτοχίαν νὰ συνταξιδεύσῃ ὁ συντάκτης μας μέχρι Χίου, ἐκ' εὐκαιρίας τῆς ἐορτῆς τῆς Ἐκατονταετηρίδος, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὴν ποιητικὴν νῆσον πρὸ δεκατηνήμερον.

Ἄς ἀρήσομεν ἕως τὸν συντάκτην μας νὰ ἐκθέσῃ μόνος τοῦ τὰ τοῦ ἰντερδιού αὐτοῦ:

Ἐμὲ μεσολαβήσῃ, γράμει, γνωστῆς Ἀχιδοῦ κυρίας, μ' ἐδέχθη ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἢ σύζυγος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ. Παρεκάλεσα τὴν κ. Βενιζέλου νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῆς γιὰ τὸ Ἐμπνεύσει. Ἡ κ. Βενιζέλου ἐδέχθη προθύμως.

Ἐπισημασθὲν ὑπερβολικῶς τὸ Ἐμπνεύσει, μοῦ εἶπε. Εἶνε τὸ μόνον Ἑλληνικὸν περιοδικὸν ποῦ ἐφτανε μέχρι τοῦ Λονδίνου, ἐκκυκλοφοροῦσι ἐκεῖ μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸ ἔβλεπα πολὺ συχνά. Εἶνε ἀναμφισβήτητος τὸ καλύτερον οἰκογενειακὸν περιοδικόν, ἀπὸ τὰ ἐκδιδομένα σήμερον.

- Ὅχτώ-δέκα ὄρες θάνατον. μὰ... μετὰ καλὸν καρπὸν.
- Ἐπιγαυοῦσι...
- Γιατί;
- Γιατί θὰ πεθάνομεν στὸ ὄνειρον!
- Καλύτερον εἶνε νὰ πεθάνετε, παρὰ νὰ σὺς δεσποζοῦμεν οἱ Τούρκοι.

Ποῦτῃσιν γιὰ τὴ διλογία ποῦ χάθηκε, φωτίσαμε γιὰ κανένα ἄλλο μέρος, ἐκεῖ γέγονε, ἀσφαλῶς, φωτίσαμε γιὰ τὸ ἔνα καὶ γιὰ τὸ ἄλλο κα' οἱ χωριῶτες ὄλο καὶ μὰς ἀπαντοῦσαν προθύμως. Μόνον ὁ ἀξιωματικός—σὺν ἀξιωματικῶς φανότανε—δὲν καταδέχτηκε οὔτε λέξει νὰ μὰς μιλήσῃ!...

Λίγα βήματα πρὸ πέρα ἦσαν πραγματικῶς τὸ πρῶτον γὰν. Μετὰ τὸ ἀπορία, μέσα στὴν ὁμίλην ποῦ ἄρχισε νὰ πέρη, εἶχαν ἀνταρτίσει, σὺν θυμωμένῳ, τὰ μῦθον καὶ γῆλον βουδῶν, καὶ κατέβαζον καὶ κρημνοῦσαν ἀπάνω μας, τρεμασίους ὄγκους κατεχνίας, ποῦ τὸν ἀπέλαζε κανένα.

- Ποῦ νὰ πῆραμε λοιπὸν κενένας μετὰ τὴν κατεχνίαν αὐτῆ;
- Πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ γὰν, ἀδερφέ, καὶ ὅ,τι βορῆσει ἄς κατεβάσῃ, εἴπαμε.

Πῆραμε, χιτηρήσαμε, φωνάζαμε, μὰ τὸ γὰν σιωποῦσε. Ἦταν καταπιστευτὸν.

- Θὰ εἶνε ἔρημος κα' αὐτὸ; εἶπα.
- Νὰ σπάσομεν τῆς πόρτης, πρῶτερον οἱ σύντροφοί μου.
- Ἀρπάξαμε διὰ θεωρία κατ'ὀνομα, τὰ πετάξαμε ἀπάνω τῆς καὶ τρέσανε οἱ σιδερένιοι τῆς ἀμῆ κα' ἐστῆνανε ἡ πόρτα ἀλόκληρη.
- Τὸ νοῦ σὺς στὰ λαράβια ὄρεσι; Σπάμε ἡμεῖς τὴ πόρτα, εἴπαμε στοὺς σύντροφοὺς μας.

- Πῆραμε ἔπειτα ἄλλα δύο κατ'ὀνομα, τὴ χιτηρήσαμε δυνατὰ καὶ μαρτίσαμε μ' ἕνα ἡχο, σὺν νὰ ἐκοῦσε χιτηρητῶν.
- Ἐί,ἰ,ἰ,ἰ,ἰ,ἰ,ἰ! ἀκούσαμε τότε ἀπὸ μέσα.
- Ἐξοῦν καὶ ξηρὸ! Γιατί δὲν μιλάς τόσο ὄρα;
- Φοβόμουν ὁ ἔρημος!... Δὲν ἤξερα ποιοί εἶστε!... Σταθῆτε λίγο κα' ἐρτάσατε... Μὴ σπάνετε τὴν εἴθερα, ὅ' ἀνοῖξο!

Ἐνας κακοφίλικος χωριῶτης μετὰ μῦθον γένεια καὶ μαλλιά, παρουσιάστηκε μπροσὺς μας. Ἐχοῦντολῆζε τὰ χέρια του καὶ παύοσε μετὰ τῆς κάλτσες, μέσα στῆς λάσπες. Ἀνάψαμε ἕνα σπῆτρο νὰ τὸν δοῖμε. (Ἡ συνέχεια στὸ προεχρῆς)

Κατόπιν, ἡ κ. Βενιζέλου μοῦ δίδει τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς τῆς: —Ἄ'Επιστεφᾶ καὶ πιστεύω, λέγει, στὸ ἄστρον τοῦ Βενιζέλου!...

Ἡ γνωστὴ ποιήτρια καὶ ἐπιλεκτὴ συνεργάτις μας κ. ΛΙΜΙΑΙΑ ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ, ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στὸ ἐρωτήμα μας: —Τὸ ἀξιωματὸν μου στὴ ζωὴ καὶ στὴν Τέχνην, εἶνε ἢ ἀναεῶνα διαρκῶς τὸν ψυχικὸν μου κόσμον καὶ νὰ συγχρονίζομαι.

Ὁ ποιητὴς καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, μὰς ἐπεῖλε τὴν ἔξῃς ἀπάντησιν: —Δὲν ἔχω ἐκ τῶν προτέρων ἀξιωμα. Μοῦ τὸ δίνει καθὲν ὄρα ἡ ζωὴ, στὴν ὅρα του.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἐμπνεύσει καὶ βιομηχανοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπάντᾷ ὡς ἔξῃς στὸ ἐρωτήμα μας: —Νὰ μὴν ἀπογοητεύομαι ποτὲ καὶ νὰ κινεῖται πάντοτε ὑψηλότερα.

Ὁ γνωστὸς λόγιος καὶ ἀριστοτέχνης μεταφραστὴς ἕξων ἀριστογραφήματων κ. ΝΙΚ. ΠΟΡΙΩΤΗΣ, ἀκούει κάποιος ἑκπαιστένης στὸ ἐρωτήμα ποῦ τοῦ ἐπιβάλλομαι. Καὶ ἀπαντᾷ ἡμέτερον, κατηχηματικῶς καὶ πεσοῦνα: —Ἄξιωμα στὴ ζωὴν μου ἔχω, τὸ νὰ μὴν ἀπαντῶ καὶ νὰ ἔχω συμμετεῖχον σὲ τέτοια ἐρωτήματα!...

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΟΣ μὰς ἐπέτελε τὴν κατόπι ἀπάντησιν: —Ἄξιωμα τῆς ζωῆς μου εἶνε ὁ σίχος τοῦ Ἐπιχάρου: «τὸν πόνον πολλοῦσιν ἡμῖν πάντα τ' ἀγαθ' οἱ Θεοί», δηλαδῆ, ἦταν κινεῖται κανεὶς θὰ ἀνταειφθῇ.

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΙΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στὸ ἐρωτήμα τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὰ τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βρήκα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὰ τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μὰς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλῆγορα ἢ σένει ἢ γυρίζει ἐν φωτίσῃ ἄλλου; Ἄξιωμα τῆς ζωῆς; δὲν βαρύνεθε! Μ' ἀροῦν καὶ καλὰ μοῦ ζητᾶτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρπιζε τοῦλάχιστον τριγύρω σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μεϊδιάμα χαρᾶς εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Ἐπίσης ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ν. ΧΑΤΖΗΑΚΙΣ ἀπάντησε ὡς ἔξῃς στὸ ἐρωτήμα τοῦ Ἐμπνεύσει: —Τὸ ἀξιωμα τῆς ζωῆς μου: Ἐφαξα νὰ τὸ μέσ' σ' ἀξιωματὰ τῆς γεωμετρίας μου, μὰ δὲν τὸ βρήκα! Μὲσ' σ' ἀξιωματὰ τῶν θεσῶν μου, οὔτ' ἐκεῖ! Μὰ εἶνε τάχα ἀνάγκη καὶ καλὰ νὰ ἔχη ἡ ζωὴ μας ἀξιωμα; Θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶχε λίγο διαρκέστερη γλῶσσα ἀπ' ὅση μοροῖε νὰ μὰς δώσῃ; ἀπὸ τὴ στιγμιαία ὀδὴν ἀνακαμψῆ τοῦ ἡλιου ποῦ βασιλεύει, ἀπὸ τὴ μεθυστικὴ μωροδία τοῦ βελουτῆ τριαντάφυλλου, ποῦ σὲ μισὸν μέρος κινεῖται, ἀπὸ τὴ γλυκεῖα λάμψι διὰ γαλανῶν ματιῶν, ποῦ πολὺ γλῆγορα ἢ σένει ἢ γυρίζει ἐν φωτίσῃ ἄλλου; Ἄξιωμα τῆς ζωῆς; δὲν βαρύνεθε! Μ' ἀροῦν καὶ καλὰ μοῦ ζητᾶτε ἕνα, θὰ προτιμοῦσα τὸ ἀξιωμα: καλωσύνη; ἂν δὲν μοροῖς εἶν νὰ χαρῆς, σκόρπιζε τοῦλάχιστον τριγύρω σου καλωσύνην καὶ συμπάθειαν ἕνα φρυγαλὸν μεϊδιάμα χαρᾶς εἶνε τ' ὀλιγότερον μάταιον πεῖγμα στὴ ζωὴν...

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα 1239 ἔν ὄρα σζο-λετα. —Τὰ γερᾶμα πεσοῦν μετὰ ταχῆτητα 150 μιλίων τὴν ὄρα. —Ἐπολεμίζεται ὅτι τὸ ἀλάτι ὄλον τῶν θαλασσῶν θὰ μωροῦσε νὰ σκεπασθῆ ἔκτασι 5 ἑξατομ, τετραγωνικῶν μιλίων.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 ἐπῆρχαν στὴν Ἑλλάδα 1239 ἔν ὄρα σζο-λετα.

